

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 862/06
31.08.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Слободана Дражића, председника већа, Јелене Боровац, Власте Јовановић, мр Љубице Јеремић, и Михаила Рулића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужених ББ, ВВ и ГГ, које заступа ББ, ради својине, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Ужицу број Гж. 2010/05 од 16.1.2006. године, у седници већа одржаној 31. августа 2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиоца АА, изјављена против пресуде Окружног суда у Ужицу број Гж. 2010/05 од 16. јануара 2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Ужицу број Гж. 2010/05 од 16. јануара 2006. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена делимична пресуда Општинског суда у Ужицу број П. 1062/05 од 3.11.2005. године којом је одбијен тужбени захтев тужиоца АА према туженима којим је тражио да се утврди да је он у односу на њих по основу тестаменталног наслеђивања иза смрти сада покојног ПП, искључиви власник парцела у катастарској општини ДД (које су ближе побројане у изреци пресуде) као и старе куће од брвана са каменим подрумом, 1 зграде са подрумом и салашом, постојећим на парцели број аа КО ЋЋ, што би тужени били дужни признати и трпети да се тужилац код Службе за катастар непокретности упише као власник. Одлучено је да ће о трошковима поступка бити решено коначном одлуком.

Против назначене другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Ревизија тужиоца није основана.

У проведеном поступку нису почињене битне повреде поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 125/04) а на коју повреду Врховни суд пази по службеној дужности. У ревизији тужилац не указује на неке друге битне повреде поступка.

Из утврђених чињеница произилази да је отац тужиоца, туженог ББ, тужене ВВ, а деда тужене ГГ, ПП умро ___ .1959. године. Оставински поступка ради расправљања његове заоставштине покренут је 1967. године када је и донето решење о наслеђивању. На његовој заоставштини оглашени су као наследници на равне делове са по 3/10 делова његови синови, тужилац АА и тужени ББ, његова удова ЕЕ и ћерке, тужена ВВ и ЖЖ, мајка тужене ГГ са по 2/10 делова. Предмет заоставштине представља имовина коју тужилац у овом спору потражује. Решење о наслеђивању постало је правноснажно 1.11.1967. године и тужилац га је примио и знао за његову садржину те је у току 1968. године уплатио наследничку таксу, а у току 1986. године је преко свог сина тражио препис оставинског решења. Мајка тужиоца, ЕЕ умрла је 1970. године.

Оставински поступак њене заоставштине вођен је пред првостепеним судом под бројем О. 153/99 у коме је тужилац АА на записнику од 30.6.1999. године изјавио да постоји тестамен пок. ПП, али га није показао. Проглашење тестамена извршено је у предмету број О. 188/67 – 25.2.2003. године. Учесници оставинског поступка ваљаност тестамена нису оспорили. Спорна заоставштина је предмет тестамена осим парцеле вв и гг КО ЋЋ. Није спорно да те парцеле представљају заоставштину пок. ПП. Тужилац АА је за постојање тестамена сазнао 7 дана пре очеве смрти (1959.године) пошто му га је отац тада оставио на чување, те га је тужилац и чувао и његово постојање пријавио тек на записнику 30.6.1999. године, а приказао га тек у поступку проглашења тестамена 2003. године.

Имајући у виду наведене чињенице правилно су нижестепени судови оценили да је меродаван пропис у конкретној правној ствари Закон о наслеђивању ("Службени лист ФНРЈ" бр. 20/55 и 42/65), а који је важио у време смрти пок. ПП. Чланом 6. наведеног Закона је предвиђено да се може наследити по основу закона и по основу тестамена. Нижестепени судови су правилно ценили да се тужилац прихватио наслеђа које му припада по закону иза покојног оца још 1967. године, да у том поступку није пријавио постојање тестамена иако га је у свом поседу држао још од 1959. године. Према томе, тужилац је знао садржину тестамена те је на њему био избор да ли ће се очева заоставштина расправити по основу закона или по основу тестамена који је могао да прикаже. Једном исказана воља тужиоца која је резултирала правноснажним решењем о наслеђивању не може се мењати. Управо из ове чињенице произилази правилан закључак нижестепених судова да се тестамент покојног ПП никако не може сматрати накнадно пронађеним тестаментом, како то погрешно ревидент тврди.

Ревидент износи неприхватљив правни став о погрешној примени материјалног права доказујући да је у конкретној правној ситуацији тужилац имао могућности да стекне право својине на заоставштину оца са осталим законским наследницима, а потом и по основу тестамена. Ревидент у ревизији указује да стоје разлози правичности за усвајање тужбеног захтева. Међутим, имајући у виду преостале законске наследнике пок. ПП, разлози правичности би указивали управо на супротан закључак. Наиме, понашање тужиоца је супротно начелу правне сигурности. Тиме што је тужилац пропустио да тестамент прикаже у време када је вођен оставински поступак иза пок. ПП, тужилац је начинио одлуку да се заоставштина расправи по закону. Без обзира какви су разлози тужиоца руководили да тако поступи, очито се након 35 година од времена правноснажности решења о наслеђивању, тужилац предомислио и оценио да му је сада повољније да имовину наследи по основу тестамена и сада је тестамент и приказао. Ни на који други начин се не може разумети ћутање тужиоца о постојању тестамена пред својим рођеним братом, сестрама и покојној мајци у тако дугом временском периоду. Тврдња тужиоца да је неук и да није знао када треба тестамент да употреби се не може прихватити јер се ради о дугом временском периоду у коме су спроведена два оставинска поступка (иза оца и иза мајке), а да он тестамент није показао. Негативне последице тог незнања може да трпи само тужилац. Без значаја је и истицање у ревизији да деоба наслеђене имовине није никада извршена и да тужилац користи оне некретнине које би по тестаменту наследио јер та чињеница нема значаја за другачије решење ове правне ствари.

Ово су разлози због којих је Врховни суд оценио да ревизија тужиоца није основана па је одлучио као у изреци на основу члана 405. Закона о парничном поступку.

Председник већа – судија

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

КО